

broj 8.
svibanj 2026.

JEŽEVA BODLJA

Digitalni časopis za djecu i roditelje
odgojno obrazovne skupine Ježići

TEMA BROJA:

MOST VOLONTERA U SRCU MALE
AVANTURE

U ovom broju Ježići izdvajaju....

STRUČNA TEMA - OBRADA ODGOJITELJICE

MOSTOVI RIJEKE PETRINJČICE

JEŽIĆI O MIROVINI, GODIŠNJEM I BOLOVANJU

MAJČIN DAN

MEĐUNARODNI DAN OBITELJI

NOVA PRIČA IZ PERA TETE KATARINE

BEZ NAS SE KOD KUĆE NIŠTA NE RADI...

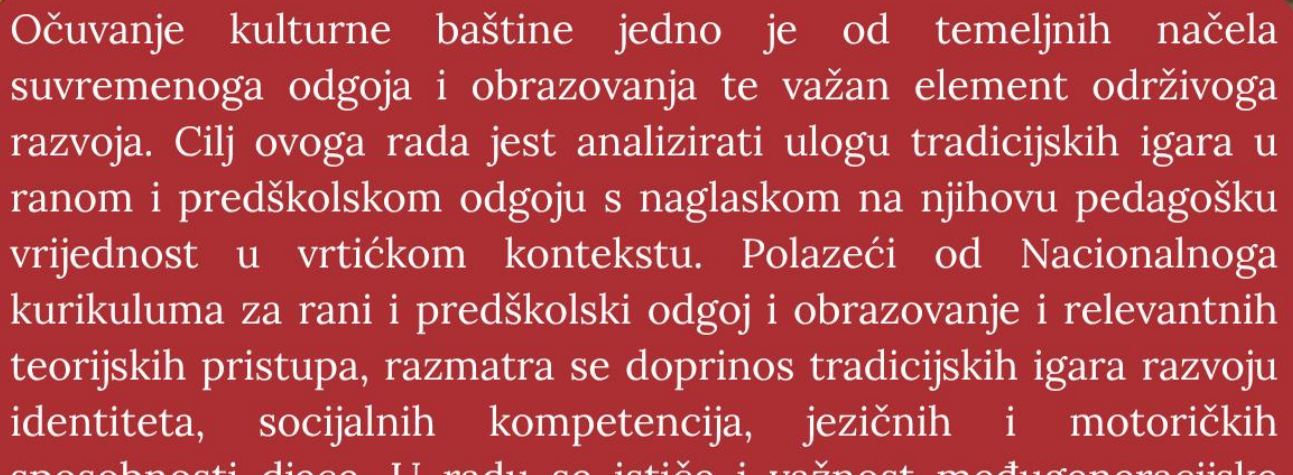
DAN DRŽAVNOSTI

CRTEŽ MJESECA

LITERATURA ZA RODITELJE

Igra koja povezuje generacije: tradicijske igre u ranom i predškolskom odgoju

Očuvanje kulturne baštine jedno je od temeljnih načela suvremenoga odgoja i obrazovanja te važan element održivoga razvoja. Cilj ovoga rada jest analizirati ulogu tradicijskih igara u ranom i predškolskom odgoju s naglaskom na njihovu pedagošku vrijednost u vrtićkom kontekstu. Polazeći od Nacionalnoga kurikuluma za rani i predškolski odgoj i obrazovanje i relevantnih teorijskih pristupa, razmatra se doprinos tradicijskih igara razvoju identiteta, socijalnih kompetencija, jezičnih i motoričkih sposobnosti djece. U radu se ističe i važnost međugeneracijske suradnje te iskustvenoga učenja u očuvanju nematerijalne kulturne baštine. Zaključuje se da tradicijske igre predstavljaju učinkovit pedagoški alat koji povezuje prošlost i sadašnjost te pridonosi cjelovitom razvoju djeteta.

Očuvanje kulturne baštine strateški je resurs održivosti Europske unije te predstavlja jednu od temeljnih vrijednosti hrvatske obrazovne politike. U suvremenim odgojno-obrazovnim pristupima naglašava se važnost aktivnog odnosa prema kulturnoj baštini, pri čemu se ona ne promatra samo kao nasljeđe prošlosti, nego kao živa vrijednost koja oblikuje identitet pojedinca i zajednice. Prema Nacionalnom kurikulumu za rani i predškolski odgoj i obrazovanje (MZOS, 2014), očuvanje kulturne i povijesne baštine ostvaruje se poticanjem djece na istraživanje, sudjelovanje i stvaralačko izražavanje. Vrtić se pritom promatra kao prostor u kojem dijete aktivno konstruira znanje kroz iskustvo, igru i interakciju s drugima.

Kultura se može definirati kao način života pojedinca, zajednice ili društva, a obuhvaća sustav vrijednosti, znanja, vjerovanja, običaja i normi koji se prenose s generacije na generaciju (Spajić-Vrkaš, 1996). Ona je temelj oblikovanja osobnoga i kolektivnog identiteta. Dječja kultura ima svoje posebnosti, a igra predstavlja njezino temeljno obilježje (Jurčević-Lozančić & Vuić, 2022). Igra je prirodan način dječjega učenja i izražavanja, a ujedno i prostor socijalizacije. Duran (2001) ističe kako igra potiče razvoj kreativnosti, maštovitosti, motoričkih i komunikacijskih sposobnosti te pridonosi razvoju samopouzdanja i pozitivne slike o sebi. Iskustveno učenje ima posebno značenje u prijenosu kulturnih vrijednosti. Kulturni sadržaji najdjelotvornije se usvajaju kroz aktivno sudjelovanje i neposredno iskustvo, a ne isključivo verbalnim poučavanjem. Upravo tradicijske igre omogućuju takav oblik učenja jer dijete kroz igru aktivno sudjeluje u kulturnoj praksi.

Tradicijske igre dio su nematerijalne kulturne baštine te su se prenosile usmenom predajom. One su nekoć bile sastavni dio svakodnevnoga života djece te su predstavljale važan oblik socijalizacije i prijenosa vrijednosti (Visković & Topić, 2020). U suvremenom vrtiću tradicijske igre imaju višestruku pedagošku vrijednost. Primjeri igara poput „Školice“, „Care, care, gospodare“, „Ide maca oko tebe“ ili „Laste prolaze“ potiču razvoj koordinacije, ravnoteže i prostorne orijentacije. Brojalice i pjesmice s pokretom razvijaju fonološku svjesnost, ritam i jezične kompetencije. U ovom kontekstu ključna je uloga odgojitelja. Odgojitelj promatra, usmjerava i potiče djecu na sudjelovanje, objašnjava pravila igre, prilagođava aktivnosti dobi i sposobnostima djece te stvara sigurno i poticajno okruženje za igru. Također, odgojitelj integrira tradicijske igre u svakodnevne aktivnosti, povezuje ih s temama kurikuluma i potiče kreativno reinterpretiranje igara od strane djece. Osim tjelesnoga i jezičnoga razvoja, tradicijske igre pridonose razvoju socijalnih kompetencija. Djeca uče poštovati pravila, čekati red, surađivati, prihvaćati pobjedu i poraz te rješavati sukobe na primjeren način. Time se potiče razvoj empatije, samokontrole i osjećaja pripadnosti skupini. U kontekstu suvremenoga društva obilježenoga digitalizacijom, tradicijske igre imaju dodatnu vrijednost jer potiču kretanje, boravak na otvorenom i neposrednu socijalnu interakciju. One predstavljaju prirodan i cjelovit pedagoški alat koji povezuje razvojne potrebe djeteta s očuvanjem kulturne baštine.

Posebno je važna međugeneracijska dimenzija tradicijskih igara. Uključivanjem roditelja, baka i djedova, lokalnih kulturno umjetničkih društava u vrtićke aktivnosti jača se suradnja između obitelji i odgojno-obrazovne ustanove. Djeca upoznaju igre iz djetinjstva starijih generacija, čime se razvija poštovanje prema tradiciji i jača osjećaj kontinuiteta. Tradicijske igre ne treba promatrati kao statičnu reprodukciju prošlosti, nego kao dinamičan proces u kojem djeca mogu prilagođavati pravila i stvarati vlastite inačice igre. Na taj način baština ostaje živa i relevantna u suvremenom kontekstu.

Tradicijske igre u ranom i predškolskom odgoju imaju značajnu odgojno-obrazovnu vrijednost. One pridonose očuvanju nematerijalne kulturne baštine, razvoju osobnoga i kulturnoga identiteta te jačanju socijalnih i komunikacijskih kompetencija djece. U skladu s načelima Nacionalnoga kurikuluma, tradicijske igre omogućuju iskustveno učenje i aktivno sudjelovanje djece u kulturnoj praksi. Vrtić tako postaje prostor u kojem se prošlost povezuje sa sadašnjošću, a kulturna baština prenosi na suvremen i pedagoški utemeljen način.

Ilka Dumbović, odgojitelj mentor

Mostovi rijeke Petrinjčice

- Iako je pred njima bio dug i zahtjevan zadatak,
- "Ježići" su pokazali nevjerojatan duh. Put je bio dug, ali su oni bili uporni.

Tijekom svibnja naši su Ježići odlučili prošetati svim mostovima rijeke Petrinjčice.

Naša mala istraživačka misija počinje na Mostu volontera. Ovaj most s ponosom nosi svoje ime u znak zahvalnosti svim divnim ljudima koji su nam nesebično priskočili u pomoć nakon razornog potresa. Naši mališani dobro znaju njegovu priču - to je most heroj koji je preživio i rat i potres. Iako je do danas promijenio svoj izgled nekoliko puta, on i dalje ponosno stoji kao simbol zajedništva i nepokolebljivog duha našeg grada. Upravo s tog posebnog mjesta naši su se "Ježići" otisnuli u avanturu s jasnim i uzbudljivim ciljem, a to je prebrojati mostove na našoj predivnoj Petrinjčici.

Most
volontera
38m

 Petrinjčica

Most volontera u srcu male avanture

prije Domovinskog rata

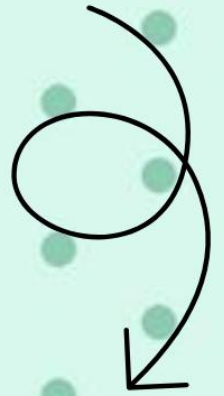
prije Domovinskog rata

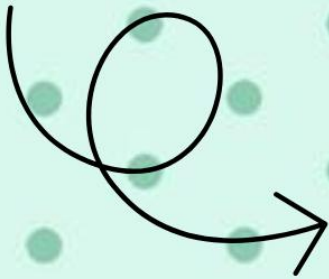
ratne godine

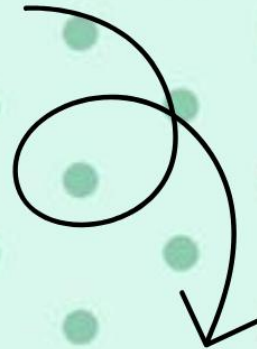
ratne godine

Most volontera kroz godine...

nakon Domovinskog rata

postavljanje današnjeg

postavljanje današnjeg

Most volontera danas

Svaki korak bio je prometa pjesmom, smijehom i međusobnim bodrenjem. Umoru jednostavno nije bilo mjesta jer je radoznalost vodila glavnu riječ. Cijelim putem nas je vjerno pratio opojni miris lipe. Taj prepoznatljiv, slatki miris našeg kraja punio nam je pluća i davao dodatnu energiju za hodanje.

Priroda nas je putem nagradila i posebnim susretima sa životinjskim svijetom. Izbliža smo vidjeli ponosnog konja u trku, elegantnu čaplju koja je vrebala uz obalu te razigrane divlje patke, koje su bezbrižno plivale rijekom. Nakon uspješno odrađenog zadatka i prebrojanih mostova, "Ježići" su zaključili kako im je najdraži onaj pješački most, koji je na našem putu bio drugi po redu. Na kraju ove avanture okrepju i odmor potražili smo na multifunkcionalnom igralištu koje se smjestilo tik uz treći most na našem putu.

Tijekom odmora, "Ježići" su prepričavali svoje doživljaje i postavili pitanje: "Gdje završava Petrinjčica?", objasnila sam im da se ona ulijeva u Kupu. Kao što možete pretpostaviti, to je odmah definiralo naš slijedeći fokus istraživanja.

Ako nastavimo ovim tempom, vjerujem da ćemo prije polaska u školu stići i do Crnog mora!

Odgojiteljica:"Znaš li gdje radi tvoj tata?"

Vito Sm.:"U CIAK autu!"

Odgojiteljica:"Koji je njegov posao?"

Vito Sm.:"Nešto radi za Volkswagena na kompjuteru."

Odgojiteljica:"Gdje radi mama?"

Vito Sm.:"Mama radi u Elipsu!"

Odgojiteljica:"Što radi u Elipsu?"

Vito Sm.:"Radi na blagajni. Ali prodaje i Roombu kakvu i ja imam."

Odgojiteljica:"Zašto moraju raditi mama i tata?"

Vito Sm.:"Moraju raditi svaki dan da bi zarađivale novce!"

Odgojiteljica:"Zašto moramo imati novce?"

Toma:"Zato da kupimo hranu, kosilicu, kuću, igračke i upaljač."

Odgojiteljica:"A gdje rade djed i baka?"

Toma:"Ma baka je stara, ona ne radi!"

Odgojiteljica:"A kako oni dođu do novaca kad ne rade?"

Vito S.:"Oni imaju novce na bankomatu. Moraš utipkati neke brojeve i onda ti izađe nekoliko novaca."

David P.:"Da, ali moraš imati i karticu da bi dobio novce. Moraš ju skenirati i onda ti novci izađu van."

Odgojiteljica:"Zašto ljudi ne rade kad su stari?"

Vito S.:"Zato što su u penziji."

Odgojiteljica:"Što znači biti u penziji?"

Vito S.:"Pa da više ne radiš, da si star i ne možeš zaraditi plaću."

Odgojiteljica:"Mislite da je to u redu da radiš kad si mlad, a kad si star više ne moraš raditi?"

David P.:"Da, to je u redu. Mama i tata zarađivaju kredit."

Odgojiteljica:"Hoćeš li i ti tako?"

David P.:"Hoću da, samo nisam još odlučio što ću raditi. Možda ću biti pilot, a Niko moj kopilot."

Odgojiteljica:"A djedovi i bake ne trebaju kredit?"

David P.:"Ma neee! Oni samo trebaju bankomat, sve im je tamo."

Odgojiteljica:"Što je bolje? Biti star i u mirovini ili mlad i raditi?"

David P.:"Biti star i gledati filmove i utakmice i odmarati."

Odgojiteljica:"Što je veće, plaća ili mirovina?"

David P.:"Plaća!"

Odgojiteljica:"Znači mame i tate su bogati?"

Vito S.:"Pa nisu, kad ne pljačkaju banku, nego samo rade!"

Odgojiteljica:"Ako su mirovine manje od plaća, imaju li bake i djedovi dovoljno novaca?"

David P.:"Pa ako nemaju, mladi daju bakicama i dedicama novaca pa si onda mogu kupiti sve što im treba."

Odgojiteljica:"Koji mladi?"

David P.:"Pa njihove kćeri s muževima."

Odgojiteljica:"A šta se događa kada ste na moru? Mama i tata tada ne rade, šta kažu šefu?"

Dorian:"Imaju godišnji!"

Odgojiteljica:"Godišnji je samo ako ideš na more?"

David P.:"Ma ne. Kad si na godišnjem onda se godišnjiš, znači da ne moraš na posao, u vrtić, odmara i tako. Ako si na godišnjem ne dobiješ plaću."

Odgojiteljica:"Niko, sada kada si bio bolestan, mama nije išla na posao?"

Niko:"Nije! Nazvala je na posao i rekla da je na bolovanju!"

Odgojiteljica:"To je znači bolovanje."

David P.:"Nije! Bolovanje je kada je neko dijete bolesno i onda vrtić radi, ali on ne ide u vrtić, ali mama i tata idu raditi, a njega čuva baka. Eto to ti je bolovanje."

Niko:"Ali mene je čuvala mama, a ne baka."

Odgojiteljica:"Što misliš, hoće li dobiti plaću, ako nije bila na poslu?"

Niko:"Mislim da ne, mislim da joj onda tata mora dati malo novaca."

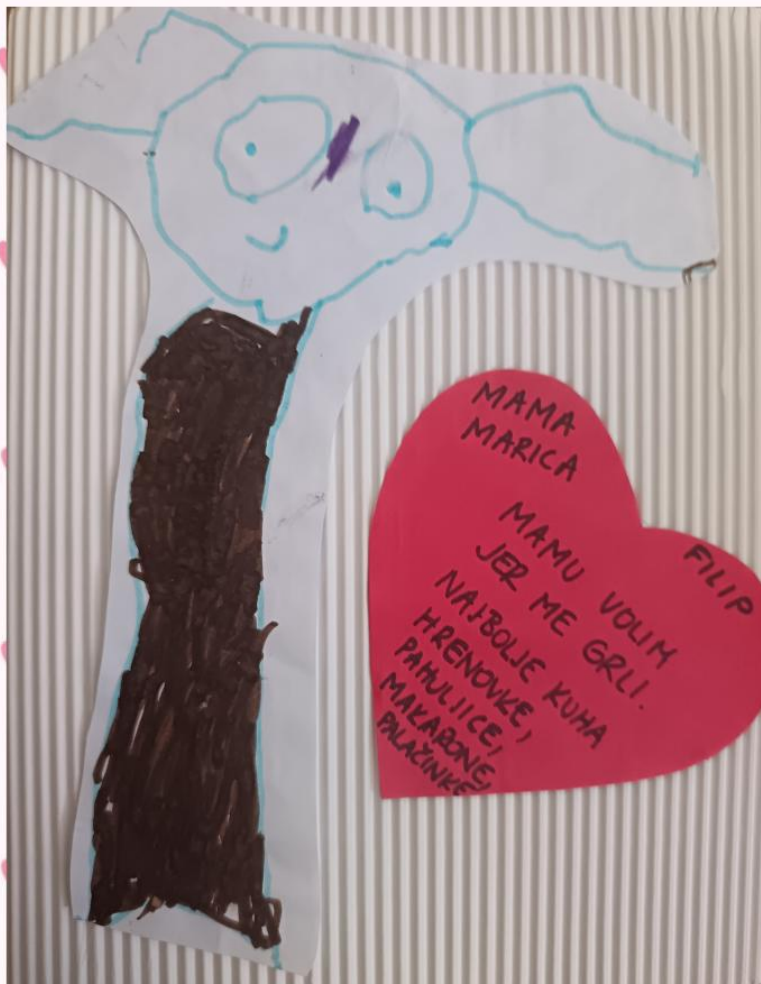
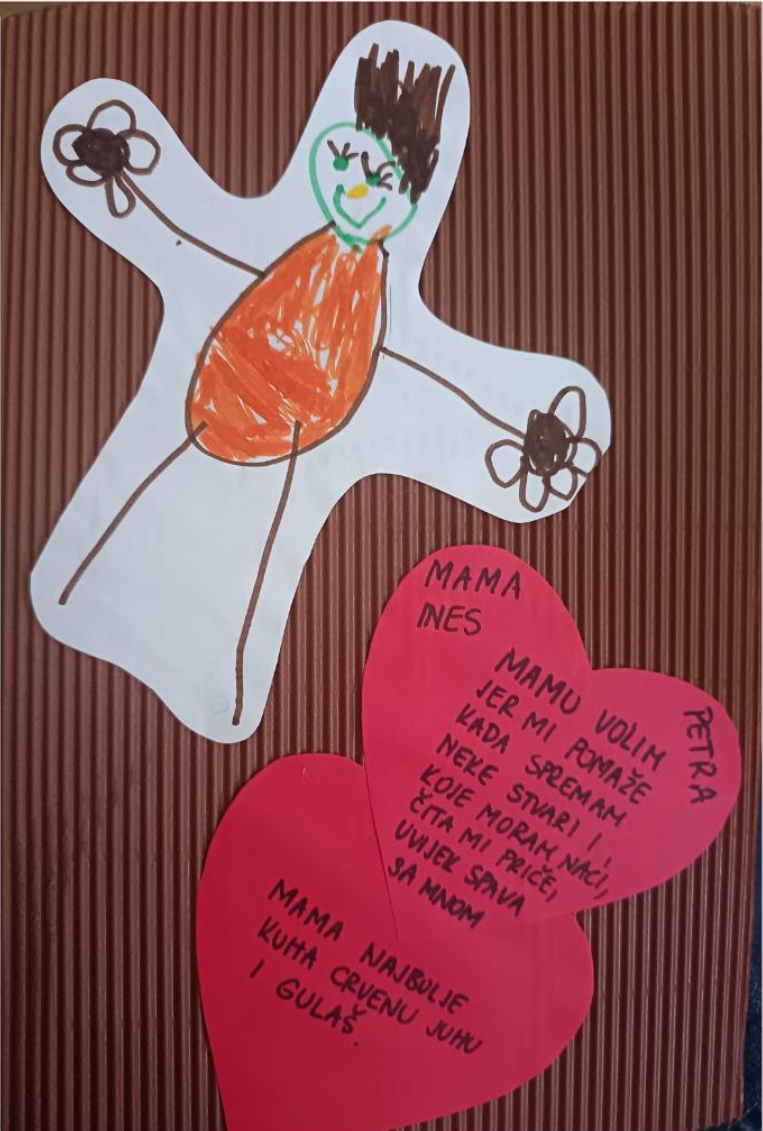
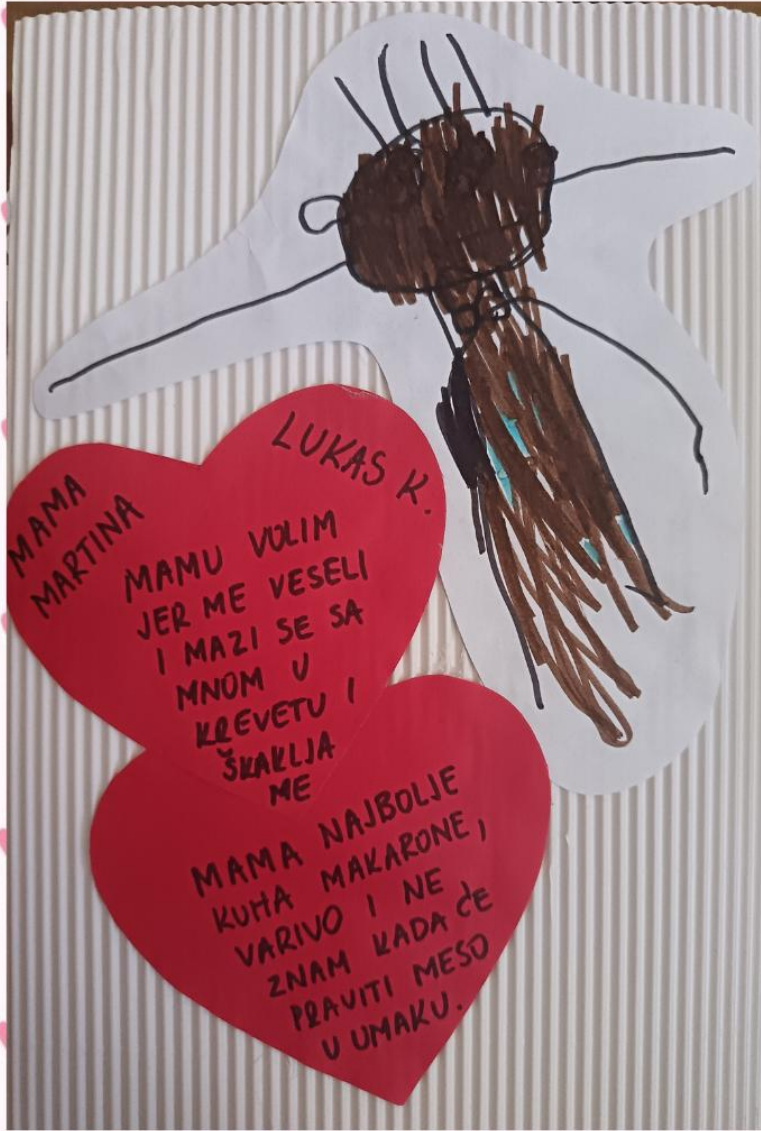

MAMA

TO JE SRCE ŠTO ME VOLI.
TO JE SUZA KAD ME BOLI.
TO JE RUKA TOPLA, MEKA.
TO JE KRILO ŠTO ME ČEKA.

Majčin dan

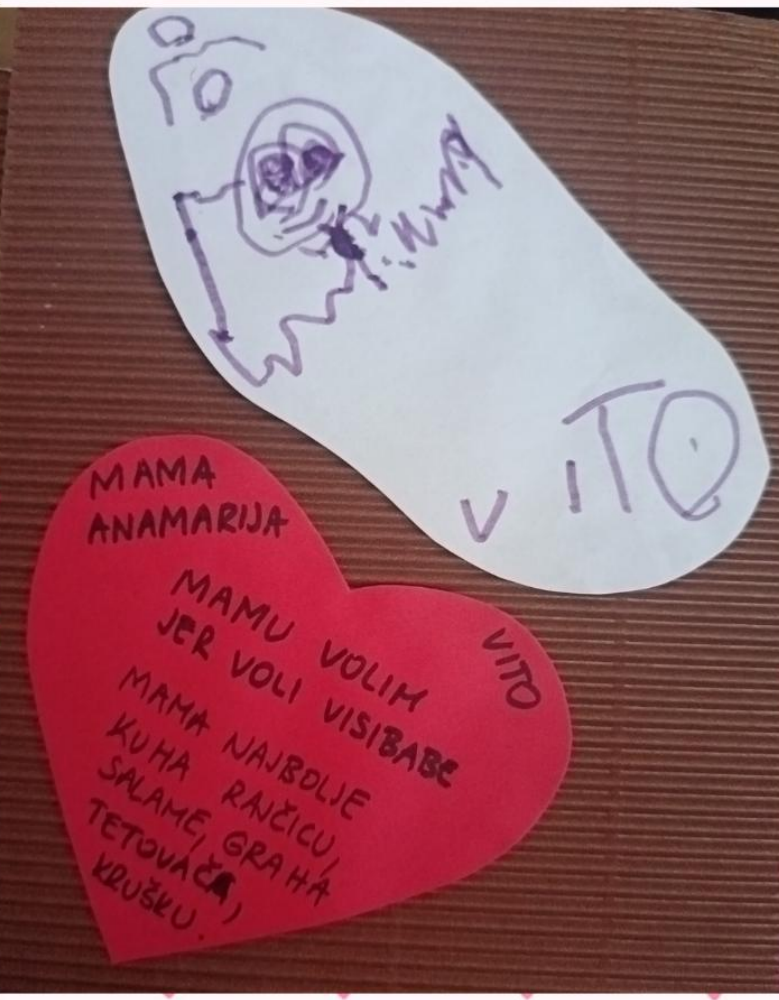

MAMA
ESMERALDA

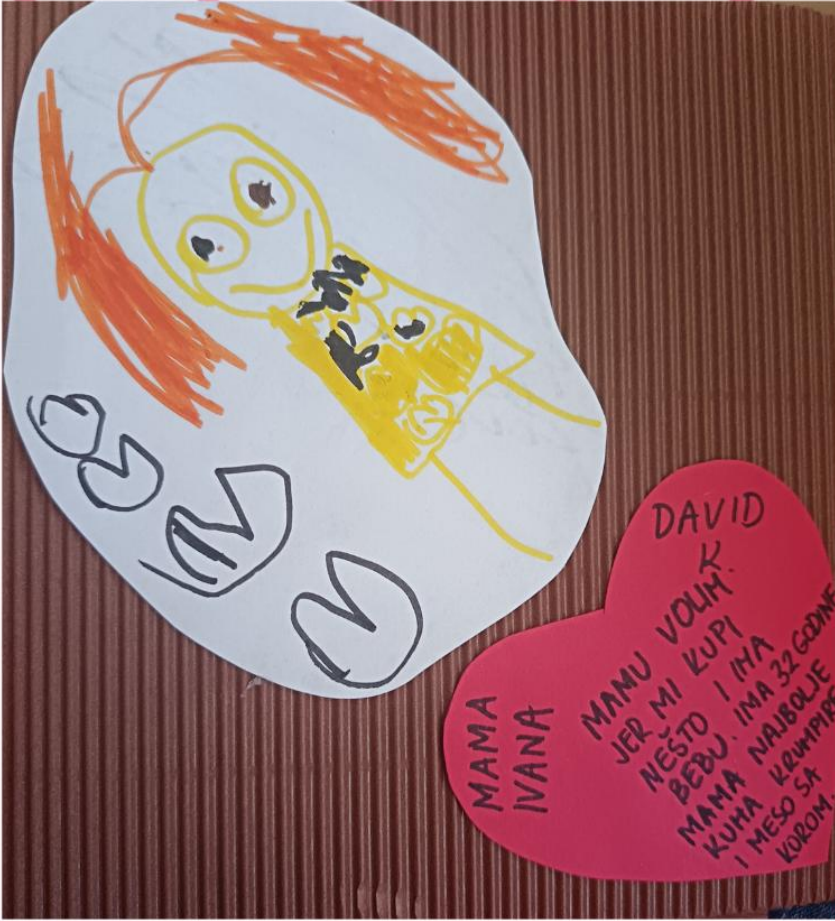
P I A
VOLIM MAMU
JER ME GRLI,
SPAVA SA MNOM
I JER SE IGRA
SA MNOM
BARBIKAMA

MAMA NAJBOLJE
KUHA JAJA,
TJESTO.

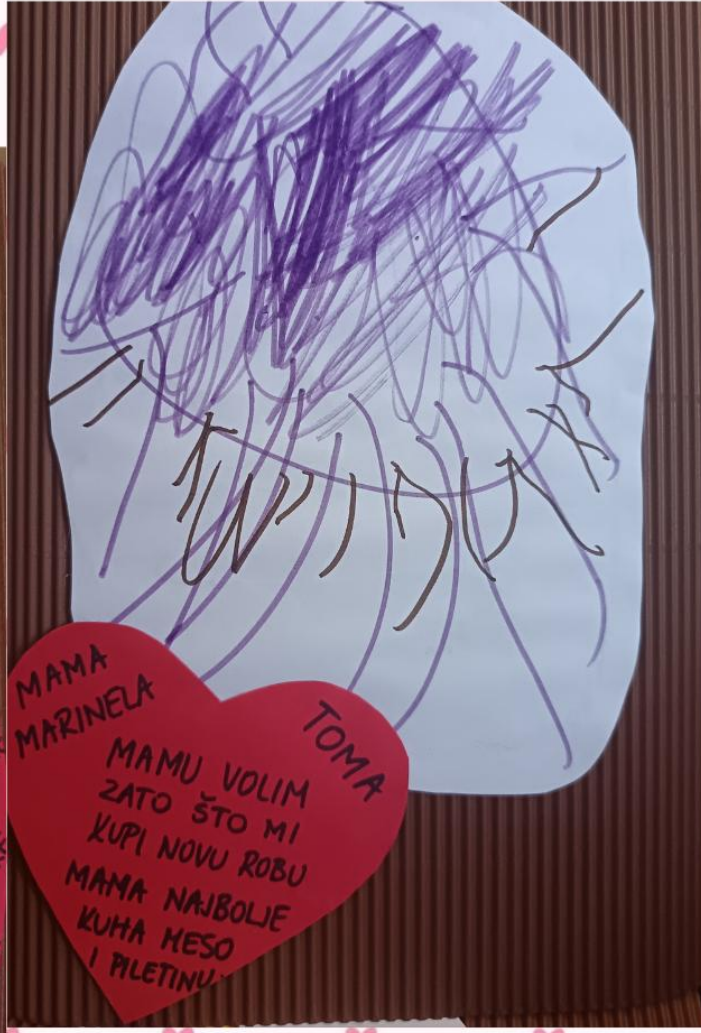
MAMA
ANAMARIJA

V I T O
MAMU VOLIM
JER VOLI VISIBABE
MAMA NAJBOLJE
KUHA RAŽICU,
SALAME, GRAHA,
TETOVAČA,
KRUŠKU.

MAMA
IVANA

DAVID
MAMU VOLIM
JER MI KUPI
NEŠTO I IMA
BEBU. IMA 32 GODINE
MAMA NAJBOLJE
KUHA KUMPIRE
I MESO SA
KOROM.

MAMA
MARINELA

T O M A
MAMU VOLIM
ZATO ŠTO MI
KUPI NOVU ROBU
MAMA NAJBOLJE
KUHA MESO
I FILETINU.

MAMA BETA VITO SIRU.
VOLIM MAMU
JER MI KUPIJE
BONBONE I
LEGICE.
MAMA NAJBOLJE
KUHA RIZOTO.

MAMA SELMA SARA
MAMU VOLIM
JER SPAVA SA
HNOM.
MAMA NAJBOLJE
KUHA PASGETE
NUCLE.

MAMA ANIKA NIKO
MAMU VOLIM
JER MI PUSTI
NAJBOLJI CRTIC,
JER ME VODI NA
IGRALISTE BLIZU
HR. DOMA, JER
NAJBOLJE
CITA
VOZKA.
NAJBOLJE KUHA
PILETINU, JUHU
OD PARADAJZA,
ČOKOLADNU
TORTU.

MAMA ANAMARIJA LUKAS!
VOLIM MAMU
KADA MI KUPI
LIZALICU, KADA
MOGU SAH SPAVATI
MAMA NAJBOLJE
KUHA JUHU SA
VARNJEM
GRASAK

MAMA MARTINA
VOLIM MAMU
JER MI KUPIJE
BONBONE
VODI ME NA
KONJI CE
NAJBOLE KUHA
RISCETE
ELENA

DAVID P.
MAMA DIJANA
MAMU VOLIM
KADA ME LUBI
I GOLI I JER MI
ČITA KNJIGU ŽIJE
SPAVANJA JER
SLAVIM BUBENJAKU
GDJE ŽELIM
VODI ME NA LIJETO
NA MORE I U ISTANBUL
I TAKO DALJE
I VOLIM JE JER ROZOVE
PAVELA I TENJU
MAMA MI BOLE JE KUHA
PLETINU ČEVAPE
JURJU OD
BROKLE

MAMA MIRA
MAMU VOLIM
MAMA NAJBOLE
KUHA MESO,
RUČAK.
EMA

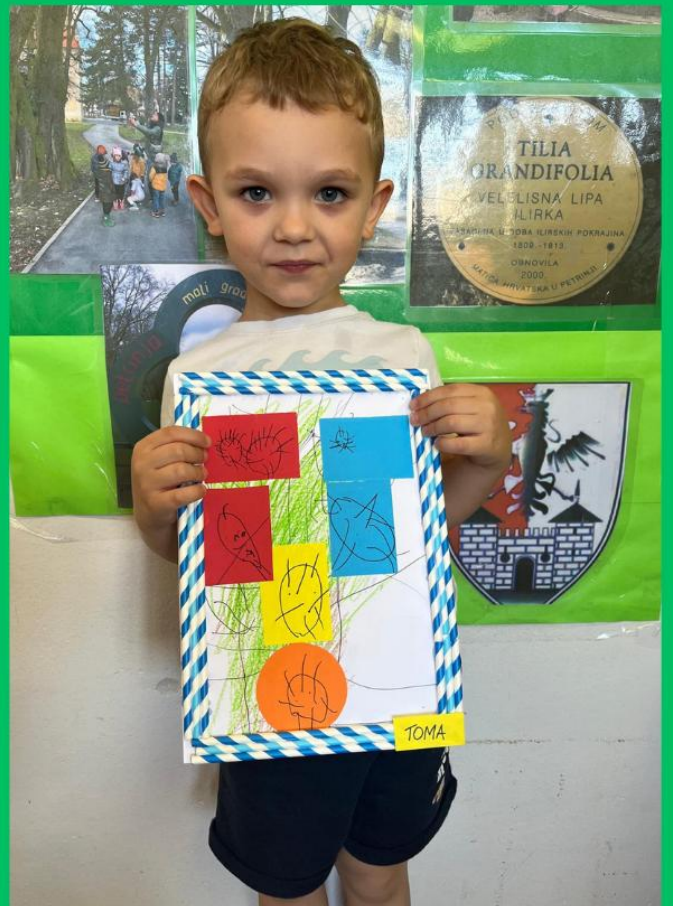
Mame,
volimo vas!

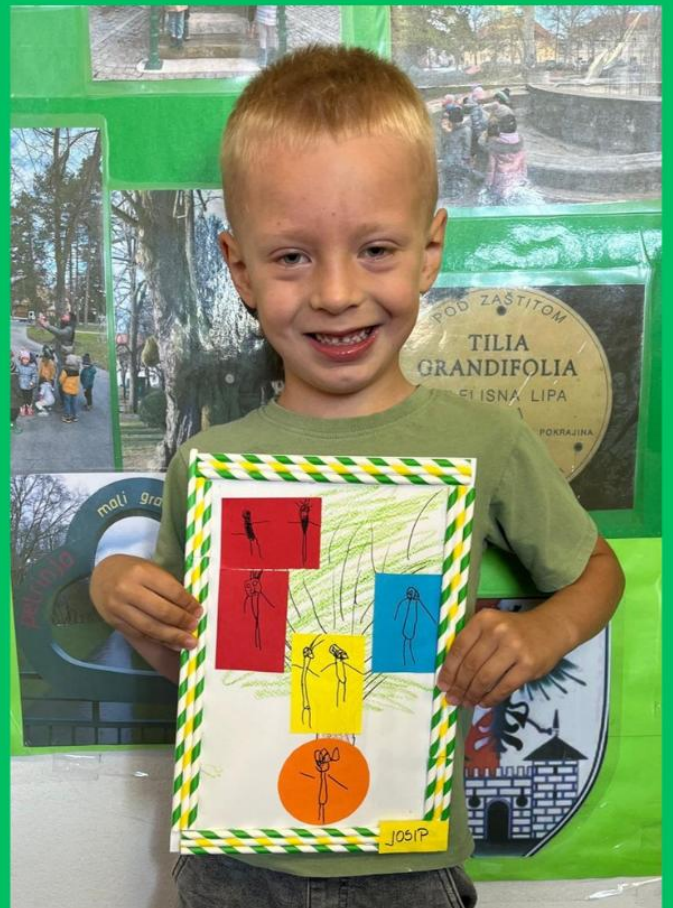
Međunarodni dan obitelji

Ježići su povodom ovoga dana izrađivali svoja obiteljska stabla. Potom su ih i prezentirali ostalim prijateljima iz skupine. Možemo samo reći da naši Ježići s ponosom i velikom ljubavi govore o svojim roditeljima, braćama i sestrama, djedovima i bakama te ostaloj široj obitelji.

Kako Vam se sviđaju naša obiteljska stabla?

Most koji je znao hodati

U srcu Petrinje, ondje gdje mala rijeka Petrinjčica šapće svojoj velikoj sestri Kupi i gdje vrbe podvlače svoje duge grane pod vodu, stoji most. Naizgled običan — s daskama koje škripnu pod nogama, željeznim ogradama hladnim pod dlanom i sjenom koja uvečer pada na površinu vode kao pokrivač. Ljudi preko njega prelaze već stoljećima — noseći kruh, tambure, knjige, ljubavne tajne, smijeh i tišinu.

Ali ono što gotovo nitko ne zna — osim onih koji imaju srce spremno za čudo — jest da most ima svoju tajnu. Kad noć padne na Petrinju poput mekog, tamnog plašta, a zvijezde započnu svoj tihi ples nad Kupom, most se protegne... i ustane.

Najprije se pomakne jedna greda, zatim druga. Ograda zazveči, daske uzdahnu i... most počne hodati. Tiho, teškim, ali sigurnim koracima, kao da već tisuću godina zna put: *tup... tup... tup...*

I nitko ga još nikad nije uhvatio na djelu. Nitko — osim jednoga dječaka. Osim Luke.

Luka je bio dječak s kosom raščupanom kao vrhovi topola i očima u kojima se uvijek skrivala iskra pitanja „a što ako...“. Volio je šetati uz Petrinjčicu i promatrati kako se svjetla grada lome na vodi. A najviše od svega volio je petrinjski sajam — jer tamo je sve imalo boje i zvukove koji su budili maštu: kestenje koje pucketa u limenim kolicima, tamburica koja pjeva *trin-trin-trin*, lonci što se sjaje pod suncem i miris meda koji mami kao bajka.

Te večeri, kad je sajam utihnuo, a mama zaspala, Luka je još uvijek bio budan. Gledao je kroz prozor svoj poznati most — i tad je vidio nešto što mu je ubrzalo srce.

Most se pomaknuo.

Najprije lagano, kao mačka koja se isteže nakon drijemeža. Daske su zaškrgutale, greda je zadrhtala, a ograda se nagnula. A onda — most je ustao i zakoračio prema trgu.

tup... tup... tup...

Luka je razrogačio oči. „Ovo... ovo nije san.“ Ušuljao se iz kreveta, obuo čizmice, navukao kaput i potrčao za njim.

„Hej, moste!“ šapnuo je, zadihan. „Kamo ideš?“

Most se okrenuo. Ograda je zazvonila kao stari zvončić, a daske su mu zazveckale kao kosturi starih priča. „Pssst, dječčače. Idem na Sajam noćnih priča... i već kasnim.“

„Sajam noćnih priča?“ ponovio je Luka, a riječi su mu pobjegle iz usta kao mjehurići na površini vode.

„Jednom u stotinu noći,“ šaptao je most glasom koji je zvučao poput šuštanja lišća na obali Zelen gaj, „svi mostovi iz okolnih gradova i sela okupe se na jednom mjestu. Mi mostovi čuvamo priče koje ljudi ostave dok prelaze preko nas — njihove uzdahe, smijeh, tajne, snove. I te noći ih razmjenjujemo. Bez priča, mi smo samo drvo i željezo. S pričama — mi živimo.“

„Mogu li s tobom?“ upitao je Luka.

„Naravno,“ rekao je most i podigao ga na ogradu. „Samo pazi da ne vičeš. Priče vole tišinu.“

I tako su krenuli.

Najprije uz rijeku, zatim pod krošnjama šume koja je mirisala na zemlju, maglu i stari kesten. Krijesnice su im osvjetljavale put poput lampiona, a nebo je tiho titralo nad njima.

Kad su prošli šumski svod od granja i stigli do velike čistine, Luka je ostao bez daha. Tamo su stajali mostovi. Deseci njih. Kameni, drveni, željezni, novi i stari, uski i široki, ukrašeni lampionima i svijećama, s ukrasima od lišća i papira. Izgledali su poput velikih kukaca ili pauka koji su se okupili na dogovorenu tajnu večeru. Svi su šuškali, škripali i zveketali — ne strašno, nego kao prijatelji koji su jedva čekali da se ispričaju.

U središtu čistine gorjela je vatra koja nije pušila dim nego — riječi. Zlatne, srebrne i bakrene rečenice vrtjele su se u zraku i plesale poput vrpce.

Jedan stari kameni most iz Siska pričao je priču o ratnicima koji su preko njega prelazili tiho, ali im srca pjevala tamburašku pjesmu. Jedan drveni most iz Hrastovice govorio je o djevojci koja je svake večeri bacala cvijet u rijeku, čekajući dragog koji je otišao u svijet. Željezni most, sav obrastao mahovinom, šaputao je kako su ga ptice grijale krilima dok je rijeka divljala i skoro ga odnijela.

Luka je slušao raširenih očiju. Nikada još nije čuo da mostovi mogu pričati. A priče koje su pričali bile su tople, duboke i mirisale su na prošlost.

Kad su svi mostovi izrekli svoje priče, u zraku je nastala tišina. Kao da i noć zadrži dah.

Luka je osjetio kako mu srce bubnja u prsima. „Ja... ja imam priču,“ rekao je. Mostovi su se okrenuli prema njemu. Daske su zaškripale kao stolice kad se publika nasloni.

Luka je udahnuo duboko i počeo pripovijedati:

Ispričao je kako se Petrinja svake godine za sajam obuče u boje — crvenu jabuka, zlatnu meda, smeđu kestenja i bijelu pare s lonaca. Pričao je kako tamburica pjeva *trin-trin-trin* dok sunce zalazi i rijeka nosi odraze lampiona. Kako ljudi plešu i smiju se, kako pas ukrade kobasicu pa svi trče za njim, kako djevojčica kupuje crvenu vrpcu i veže je oko kose. Kako mostovi čuju sve te zvukove, ali ih nitko nikad ne čuje nazad.

Kad je završio, svi su mostovi zašutjeli. A onda — pljesak daskama, zveket vijaka, zvonki smijeh ograda.

„Bravo, dječake,“ rekao je stari most iz Siska. „Ti nisi most, ali ti spajaš ljude svojim riječima. Tvoja priča je tvoja greda i tvoja ograda.“

Lukin most je zasjao ponosno, kao prijatelj koji zna da je pronašao nešto važno.

Tada su mostovi zapjevali. Kameni duboko, kao bubnjevi, drveni šuštao i ritmično, a željezni jasno i zvonko. Zvukovi su se prepletali u pjesmu koja nije imala riječi, ali je govorila više od ičega: da priče spajaju srca kao što mostovi spajaju obale.

Luka je zaspao naslonjen na svog mosta, dok su zvuci titrali u zraku poput krijesnica: *tup... tup... trin-trin... šššum...*

Kad se probudio, bio je kod kuće. Sunce je provirivalo kroz zavjesu, a Petrinjčica šuštalala ispod prozora. Mama je mislila da je sve bio san. Ali pokraj kreveta ležala je sjajna iverica, komadić mosta, topla i zlačana. Luka je znao istinu.

Od tog dana, svaki put kad bi prelazio most, zastao bi na trenutak, položio ruku na hladnu ogradu i šapnuo: „Hvala ti, prijatelju.“ I most bi mu tiho odgovorio škripom. Ne onom običnom,

nego onom škripom koju razumiju samo oni koji su jednom bili na Sajmu noćnih priča.

Luka je tako postao mali čuvar priča, a Petrinja je ostala grad u kojem mostovi i ljudi govore istim jezikom.

Ovoga puta teta Katarina nam je pročitala priču na nasipu uz rijeku Petrinjčicu....

Nakon priče, uslijedila je kreativna radionica. Naš zadatak je bio ukrasiti kredama jedan od mostova na rijeci Petrinjčici...

UŽIVALI SMO KAO I UVIJEK. HVALA TETA KATARINA!

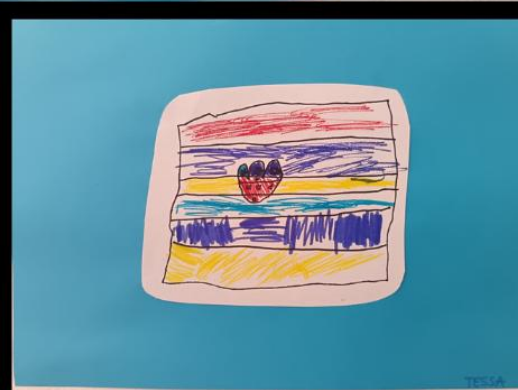
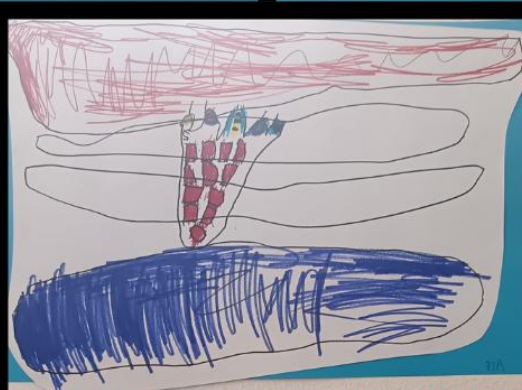
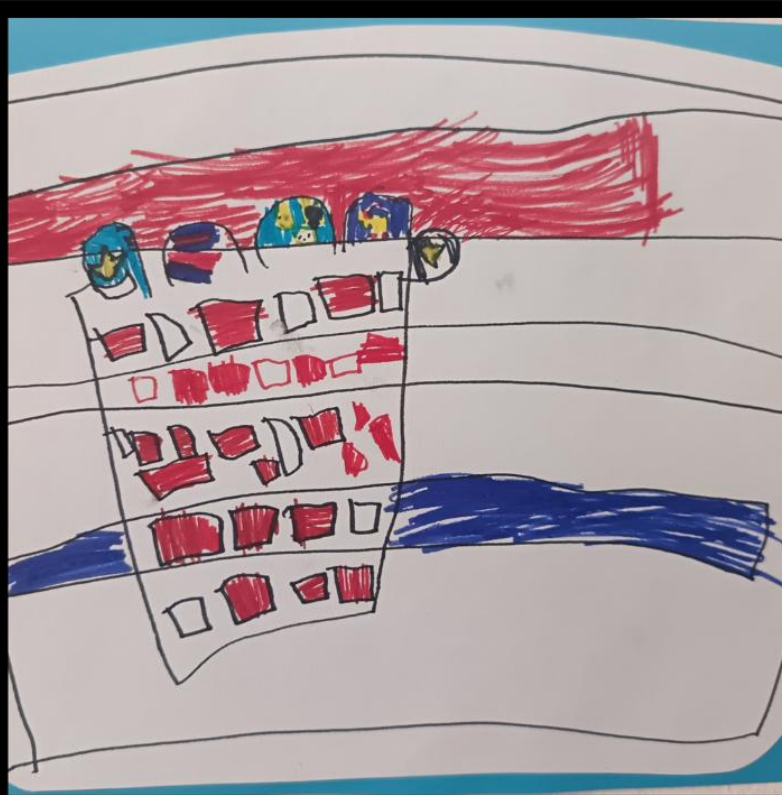
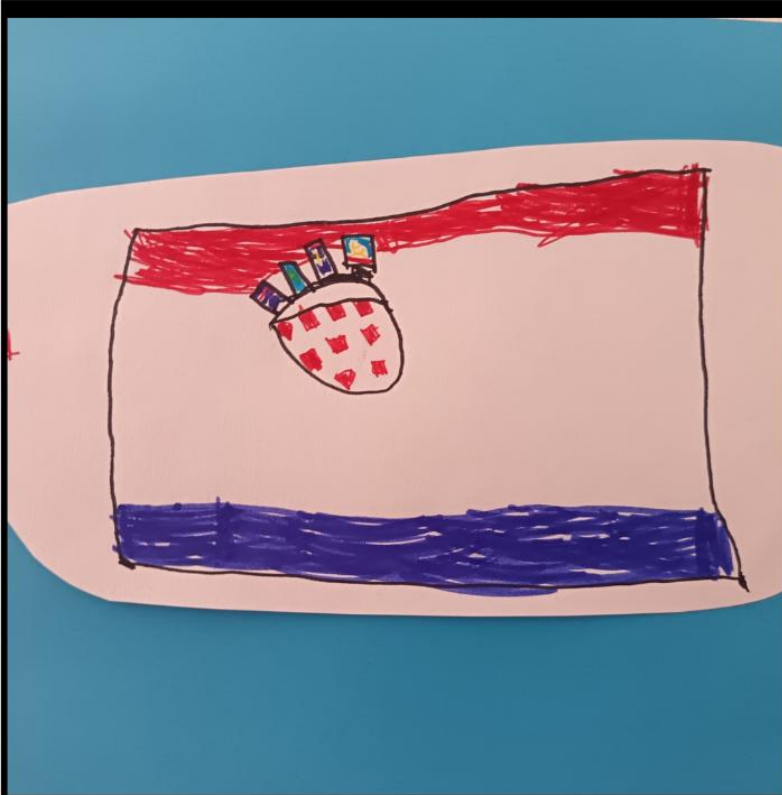

BEZ NAS SE KOD KUĆE NIŠTA NE RADI...

DAN DRŽAVNOSTI

VITO S.: "MISLIM DA JE TO DAN OTVORENIH VRATA."

DORIAN: "DAN KADA JE DRŽAVI ROĐENDAN."

PETRA: "KADA NEŠTO MORAMO DRŽATI CIJELI DAN."

BOJAN: "DAN KADA SU IZGRADILI DRŽAVU."

TOMA: "TO JE ROĐENDAN OD HRVATSKE."

JOSIP: "TO JE LIJEP HRVATSKI DAN."

Tessa Perušić, PJEŠAČKI MOST NA PETRINJČICI

CRTEŽ
MJESECA

LITERATURA ZA RODITELJE

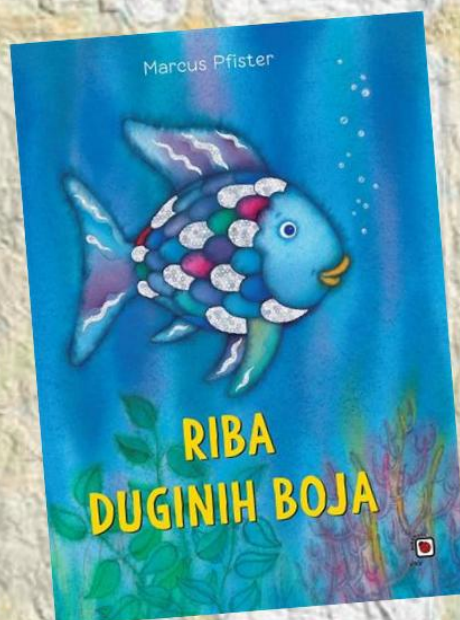
Ove raznolike bajke, utkane iz svih krajeva naše domovine, čuvaju toplinu i bezvremensku mudrost našeg naroda koja se prenosi s koljena na koljeno.

Kroz jednostavnu, ali snažnu priču prati odnos majke i sina kroz različite faze života, naglašavajući trajnost roditeljske ljubavi.

Ova prekrasna priča govori o posebnoj ribici koja uči dijeliti svoje svjetlucave ljuskice s drugima.

Dječji vrtić Petrinjčica

Mišana Dujnića 25, Petrinja

UREDNIŠTVO:

IVANA BERIŠA,
odgojiteljica

MARTINA PENTEK,
odgojiteljica

MARIJA LEKO,
pedagoginja

IZVORI

[Stručna tema - Igra koja povezuje generacije: tradicijske igre u ranom i predškolskom odgoju

1. Duran, M. (2001). Dijete i igra. Slap.
2. Jurčević-Lozančić, A., & Vuić, B. (2022). Sjećanje na djetinjstvo. Učiteljski fakultet Sveučilišta u Zagrebu.
3. Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta. (2014). Nacionalni kurikulum za rani i predškolski odgoj i obrazovanje. Republika Hrvatska.
4. Spajić-Vrkaš, V. (1996). Odrastanje u tradicijskoj kulturi Hrvata. MD.
5. Visković, I., & Topić, J. (2020). Tradicijska igra i suvremeni kurikulum: mišljenje roditelja i odgajatelja. Školski vjesnik: časopis za pedagošku teoriju i praksu, 69(1), 49-68.

FOTOGRAFIJE

Sve fotografirana djeca imaju suglasnosti potpisane od strane roditelja.

Fotografije preuzete za potrebe izrade rubrike [Mostovi rijeke Petrinjčice] ustupio nam je **Goran Brebrić** te mu se ovim putem još jednom zahvaljujemo!

Fotografije i slike povezane s dizajnom stranica preuzete su s platforme Pinterest i Canva te nisu zaštićene autorskim pravima. Dostupno na: <https://www.pinterest.com/> i <https://www.canva.com/>.